

KESZTHELYI JENŐ

GERGELY BÁ' MESÉI
M-MESE

No végre hogy kidugod az ablakon a maszti kárpot, öcskös! Mi a rosseb? Pizsamában vagy délidőn, tán alszol is, vagy beteg vagy? Én meg csak nyomom a csengőt, mint hodási holtrészeg a kabátgombot... Na mi lesz, kimászol már végre, vagy bedobjam a halat az ablakon?

Neharaguggyál, ha fölébresztetem az ordítózással a naccságos feleségedet is, de muszáj volt, mert rámkukacosodik ez a drága hal. Látod, na nézd, csak nézd, na milyen halak ezek? az, az... Úgybizony. Afrikai harcsák. Egyébként te vagy az első majom, aki eltalálta, pedig ordít róla a harcsa, az afrikai már nem annyira, habár elég fekete. Nehogy aztán valami madárinfluenzát kapjunk tőle! Majd ha eszed, szóljál, hogy várjak három napig még a biztonság okán. Ja, hogy hol vettem ezeket a laposfejű tekerőket? Nem fogod kitalálni...

Jaj, micsoda napom volt tegnap, komám, amíg te Szegeden havajoztál a fiadnál. Már reggel megszívtam, mint a nadály a gutás Dönci nyakát. Megcsórták a bringámat az ábécé elől a megélhetési bugázók, aztán az Emeséével tekertem volna el motorolajért, az meg kettérottyant alattam. Na mondom, mehegesztem. Aszongya a szomszéd, hogy mi a frásznak huzigálom a bazi nehéz trafót, amikor áramszünet van. Azt hiszi a majom, hogy én ráérek újságot olvasni, meg nézni azt a hóttunalmas városi tévét. Elküldtem a szomszédot mérgemben, mint Tatjana a levelét. Gyalog ügettem olajért. A télen jártam földön utoljára, amikor a másik biciklimet lopták el, a fehéret, amit az osztrák sógor adott a nagyponyomért, tudod. Gondolkodtam nagyon, hogy veszek biciklilakatot, de akkor meg minek, ha nincs már bicikli, mert mebugázták, hogy a ménkü simogassa meg őket, amikor belekapaszzkodnak a villámhárítóba. Nem vagyok normális, te is mondtad már...

Lóbálom a motorolajat hazafelé, megyek át a benzinkútnál a zebrán, hát jön ám Rédic felől egy olasz kamion, mint a meszes. A kereszteződésben meg kilép balról eléje a Somos Pityu az IFÁ-val. Az olasz bedurrantott ijedtében az árkon át a vagonok közé, hogy az ütközést megússza. Akkorát csattant, hogy Milánóban is hallotta a gazdája. A ponyva alól kiforduló hatalmas műanyag kádak a borulás közben fölhasadtak, az oxigénpalackok meg csak röpködtek a fejem fölött folyvást. Te, ott egy pillanat alatt minden csupa afrikai harcsa lett; a sínek között, az árokban, a Somos Pityu IFÁ-ján csak harcsa volt meg kevéske víz. Az olasz meg csak szédelgett, mint bányarém a friss levegőn, és egy karcolás nélkül megússza. Ilyenek ám, nagyapám mondta, hogy Isonzónál meg se nyikkantak, amikor átment rajtuk a golyó. Nem tehetünk mást, mentettük a menthetőt. A Pityu rakodójával szórtuk, csak szórtuk föl a halat a platóra, amíg az olaszt meg a Pityut nyektették a zsandárok. Te, ott egy perc alatt a fél város harcsáért küzdött! A Szabó Mariska néni a felsőszoknyájába rakta a halat, aztán meg a nyelesbugyogójába; jaj, csak le ne hajult volna sose! A boltos csajok ötszázásért árulták a nájlonszákot, mi meg csak szórtuk a platóra a harcsát, a cementeszákok közé. Mire a rendőrök elengedték a Pityut, térdig ért a harcsa a platón. Beugrottam ám melléjük, és eltűztünk, persze mihozzánkig elsőre. Ott levettem vagy ötven kiló vámot, talán még többet is. Itt a részed! Ne mondd, hogy kevés, mert az égvilágon semmit se tettél érte azon kívül, hogy felérezte undorító délutáni szunyókálásodból.

Jaj, nincs ám vége! Ezt még eldumálom, az Emese meg a Lala csak hadd pucolják a halat nélkülem. A te harcsáid a fürdőkádban éjszakáztak, azért ilyen virgoncak, látod. Hajnalban kiügettem velük a bányatóra, és fölöttem a szákot halastól a fűbokorra. Az Emese befőzött cseresznyéjét tettem mindkét horogra. Jön ám a butikos Zotty, bámulja a szákomat erősen, valahogyan ráérezte, hogy hal van benne, mint ceglédi tanító a hüle gyereke. Kérdi, hogy mit fogtam. Mondom: afrikai harcsát, hetet. Aszongya, hogy ő meg fektében a Holdat nyalogatta éjjel, ne marhaskodjak. Emeli a szákot, bámulja a halakat, hallom, ahogy gyorsul az ütője. Mondom neki, hogy tegnap este hozta a vezetőség, húsz másztát, hogy kiegyék a törpeharcsát a tóból, mert azt szeretik nagyon. Rá is bukott erre, mint Dallos Ferkó a potyakájára. Aszongya, hogy aztán mivel fogom őket.

Mondok, cseresznyével úgy, hogy lenyeletem a törpeharcsával, azt meg – mert ellustul – könnyen elkapja az afrikai harcsa, és vége. Aszongya, hogy valahol olvasta, az afrikai harcsa húsz fok alatti vízben nem él meg, most meg március idusa van, és nyolcfokos a bányavíz, tegnap mérte. Búzlött neki valami, mint Adonyban a reterát; még a horgomat is megnézte. Aztán csak elkérte a cseresznyebefőttet mind. Talán még most is ott reménykedik, mint hajóács majma az egyszál deszkán. Meg ne mondd a Zottyának a trükköt! Te vagy az utolsó úriember ebben az országban, aki tud hallgatni...

Azért ha úgy elspekulálgatok rajta, kíváncsi lennék rá, hogyan hajtja be a digó a kárát a Somos Pityun meg rajtunk.